

II.

LATINA POESIS
 POETICÆ
 EPIGRAMMATA.

I.

Poesis vana & sana.

Quisquis amans recti, geminam discerne
 poësin;
 Et vanæ & sanæ nomina bina gerit.
 Nec prodesse volunt, nec delectare poëtæ;
 Carmina quos stolide scribere vana iuvat!
 Et prodesse volunt & delectare poëtæ,
 Carmina quos solide scribere sana iuvat!

II.

Poesis mendax & verax.

Sunt, qui vaniloqui, mendaci carmine, falsa,
 Sunt, qui non ficto carmine vera canunt.
 Quidlibet audendi si vatibus æqua potestas,
 Laudem hæc anne parem bina poësis ha-
 bet?

Qui sapit, hanc laudat; laudat, qui desipit,
 illam;

Hæc multum meruit laudis, at illa parum!

III.

III.

Injustus poësis contemptus.

FRivola quis numeret stolidæ convivia
linguæ,

Infanti vatum perpetienda gregi?

Inveterata sonat coeci vox improba vulgi:

Cede, poëtarum, cede, proterva cohors!

Sperne hos latratus, multum generosa poësis,

Sperne infestorum scommata fœda canum!

IV.

Justissimum poësis elogium.

Quis renuat larga dignari laude poësin,

Quæ decus antiquæ nobilitatis habet?

Pluscula laudandam commendant signa
poësin,

Verbofo nimium vix memoranda metro.

Terfius arte nihil metrica, vel Zoilus inquit;

Momus ait: metrica, suavius arte nihil!

V.

Poësis Oratoria pulchrior.

Virginibus pulchris major pulchredine
virgo

Nonne & majoris laudis honore nitet?

Gram-

Grammata sic placeant verbis concepta so-
lutis;

Digna oratorum dictio laude sua;
Pulchrior excellit numeris adstricta pœsis;
Euge! pœtarum gloria summa viget!

VI.

Poesis divinum donum.

Divini titulum doni meruisse pœsin,
Affirmat sapiens, insipiensque negat.
Rodere quisquis amas divinam, Mome,
pœsin,

Divini robor muneris anne sapis?
I nunc & diam, blaterator, carpe pœsin,
Perversæ mentis proditor ipse tuæ!

VII.

Poesis sanctæ afflatus.

Est DEUS, in sanctis agitante calentibus
illo

Vatibus; afflatum Biblia nonne docent?
Sic cecinere acti divino numine vates;
Sic cecinit Psaltes, lauriger ille sacer!
Tanta licet nostros non concitet aura pœ-
tas,

Attamen afflatu sancta pœsis ovat!

VIII.

Poësis amabilis iconismus.

CArmina quæ condit, rerum studiosa
 poësis,
 Neu versus steriles fundat inane melos;
 Carmina quæ verbis condire & condita novit,
 Augeat ut rerum comta loquela decus,
 Hanc, hanc qui nullo dignatur amore poësin,
 Nil rationis habens nilque saporis habet!

IX.

Poësis (Biblica) mellea.

FLoriferis ut apes, in saltibus omnia libant
 Nectareos cellis ædificantque favos,
 Coelica sic gnavi decerpunt verba poëtæ,
 Per sanctum effusi floriferumque nemus.
 Delibans Librum librorum hæc sancta poësis
 O quantum mellis sanctificantis habet!

X.

Poësis (Epigrammatica) aurea.

REs paucis multas complexa rotunda
 poësis
 Nonne hæc verbosis anteferenda modis?
 Digna vigent tanta nervosa Epigrammata
 laude,
 Plurima quæ paucis abbreviata canunt.

Au-

Aurea, parva licet, præstat pretiosa moneta;
Aurea sic merito carmina curta placent!

XI.

Poësis melica dispar.

Sanctos sancta juvant; magnalia psallere
JOVÆ.

Devotis hymnis, sancta poësis amat.
In res humanas directa profana poësis
Innocuum prudens cantat & illa melos.
Perversi at vates, procul hinc, procul ite,
profani,

Impia quos metricè fundere verba juvat!

XII.

Poësis votivæ decus.

Quæ pia devoto profundit carmine vota,
In verbis ipsis, & pietatis amans,
Quæque DEO soli votorum munera libat,
Utilis unde boni gargara cuncta fluunt,
Hanc, hanc & DOMINUS dignatur amore
poësin,
Insimul hanc hominum pectora sancta
colunt!

XIII.

Poësis votivæ pondus.

Pondus inest precibus devoto pectore fufis,
Quis neget, & votis pondus inesse piis?

Voce rogante DEUM si flecti credimus, idem
 Flectitur & voti voce vovente DEUS.
 Sunt & vota preces, ardor quas poscit amoris
 Ipsaque quas pietas officiosa jubet!

XIV.

Poësis plaudentis idea.

PLaudit amore pio flagrans jucunda poësis,
 Si qua pios plausus tempora fausta jubent.
 Si pia festivos edit devotio plausus,
 Quis sanctum spernat religionis opus?
 Lætitiâ socii si candor adauget amoris,
 Ecquis & innocuum spernat amoris opus?

XV.

Poësis plangentis idea.

PLangit amore pio fervescens mœsta poësis,
 Si qua pios planctus tempora mœsta
 jubent.
 Si pia lugubres edit devotio planctus,
 Quis sanctum spernat religionis opus?
 Mœstitiam socii si candor lenit amoris,
 Ecquis & innocuum spernat amoris opus?

XVI.

Poësis ludentis idea.

Ludit & innocuis salibus festiva poësis;
 Ecquid ridendo dicere vera vetat?

Ast absit, nimios fudisse poemate lusus
 Et falsis expertes accumulasse sales!
 Et, sales, conservant & perdunt fercla sapor-
 rem;
 Non nisi prudenter carmina falsa placent!

XVII.

Poësis jocantis cautela.

Fundere sueta jocos impune jocosa poësis;
 Fundatne amentes, qui sine lege, jocos?
 Fundere sueta jocos impune jocosa poësis
 Fundatne & nimios, qui sine fine,
 jocos?
 Absit utrumque nefas! Fundat festiva poësis
 Nec sine lege jocos, nec sine fine jocos!

XVIII.

Poësis encomiasticæ modus.

Quæ nimiis laudat modice laudanda poësis
 Laudibus, an multum laudis & ipsa
 meret?
 Laudis habet minimum sic laude poësis
 abundans,
 Nec servans medium, nec probitatis amans!
 Absint immodicæ præconia turgida lau-
 dis!
 Absit fucatæ mentis inanis honos!

XIX.

Poësis fatyricæ apologia.

Perverfos hominum mores & pectora cæca,
Quicquid & infusum lingua proterva
crepat,

Carmine perstringens falso facunda poësis,
Dic mihi, culpandi criminis ecquid habet?
Immundi mundi mundo describere versu
Spurcitiem, mundis fordidus estne labor?

XX.

Poësis nuptialis antiquitas.

Prævia quis Veterum vestigia lambere
nolit,

Carmine quæ nuptis fausta vovere docent?
Tempora si ritum commendant prisca vo-
vendi

Abfit, ut hoc fugiant tempora nostra decus!
Antiquum sapiens hunc ausus tollere ritum
Næ! sapiens nimium desipiensque sapit!

XXI.

Poësis exequialis utilitas.

Quis digno laudis defunctos fraudet ho-
nore,
Quorum digna piæ nomine vita nitet?

Nil

Nil ipsis prodest defunctis nœnia laudans;
 Nil prodest aliis! Absit & hocce putes!
 Ire per exempli vestigia lucida præstat;
 Funeris o quantum gloria calcar habet!

XXII.

Poesis epistolice suavitas.

Grammata quis renuat cupidis prensare
 lacertis,
 Carmina quæ scripsit scribere docta manus?
 Afficit o quantum perdulcis epistola men-
 tem,

Proponens metrico mellea verba stylo!
 Grammata profaice, sapiant ceu mellea,
 scripta,
 Hæc nectar superant ambrosiasque dapes!

XXIII.

Poesis vaticinæ raritas.

Auguris an differt nomen nomenque
 poëtæ?

Auguriique decus culta poësis habet.
 Rarius augurii voces cantate, poëtæ,
 Neu pereat vanæ laudis inane decus!
 Fallitne augurium toties totiesque poëtæ?
 Consonat heu! fatuum fatidicumque me-
 los!

XXIV.

Poësis extemporaneæ dignitas.

Est aliquid, tersos lente conscribere versus;
 Est aliquid, breviter præmeditando loqui.
 Versus versum edit, crepitante fugacior
 imbre;

Quantum est, sic animo non meditante
 loqui!

Naturæ hoc omnes, omnes transcendere
 vires,

Pernegat, humanæ qui rationis inops!

XXV.

Poësis auro præ lauru digna.

Laurigeros coluit vates lex Cæsaris olim
 Decernens doctis florida ferta viris.
 Laureæ contemnit præsens hæc munera
 seclum,

Decrescit vatum lauriger inde chorus!

Laurea si Cæsar mutaret in aurea dona,

Quanta poëtarum turba novella foret!

XXVI.

Poësis de pane lucrando.

Si prodesse volunt, Flacco perhibente, poëtae,
 An profint aliis, quæritur anne sibi?

Car-

Carmina non cudens, excudens carmina,
credit,

Edita quod profint carmina multa sibi.
Hunc, hunc oblectat de pane lucrando pœsis,
Argento loculos accumulando suos!

XXVII.

Poesis castæ encomium.

ET Fescenninos sanam ructare pœsin
Num decet & sordes, spurce Catulle,
tuas?

Obscœnos obscœna juvent; cane pejus &
angue

Odit spurcitiem vena pudica styli.

Carmine quæ casto castos decantat amores,
Hæc sola elogium, casta pœsis, habet!

XXVIII.

Poesis sordidæ vituperium.

TRactandam sancte casteque pœsin ha-
bendam

Spurci eheu! vates commaculare student!
Has, credunt, sordes sordes purgare Poëtæ:
Lasciva est nobis pagina, vita proba!

Sordibus o geminis spurci procul ite poëtæ;
Næ! vitam castam verbaque casta decent.

XXIX.

Poësis ethnicæ detestatio.

A Ufitne & Divos divasque vocare poësis
 Christicolum, cœci Numina cœca gregis?
 Ite hæc Divorum Divarum & monstra cre-
 pantes,

Queis nimium tepidus religionis amor!
 Ethnica florescant hoc prata poëtica flore;
 Talia Christicolum lolia nescit ager!

XXX.

Poësis adulterinæ rejectio.

C Edite ter pulchra non digni voce poëtæ,
 Prisca poëtastros quos monumenta vo-
 cant!

Non, quia furtiva turget melligine fucus,
 Mellificantis apis nomen & inde gerit;
 Non, quod & humanos mentitur simia vultus
 Nomen & humanum bestia turpis habet!

F I N I S.

S. D. G.

